

Den osynliga gästen

Hon står bakom mig i kassan och hon följer varje steg. Hon sitter vid mitt matbord och håller.

Hur varmt jag än är klädd, går kalla kårar längs min rygg när jag anar hennes tunga andedräkt.

Hon tränger sig in, blockerar och distanserar. Jag förtränger. Tänker, jag är trygg.

Vi är ute. Vi håller avstånd.

Men, som en tjuv om natten knackar ändå tankarna på. De viskar, är det nu någon jag älskar andas in?

Aningen för snabbt, aningen obetänksamt nära.

Är den osynliga gästen där då?

Hur kommer hon att agera? Bli det smeksamt och enkelt och över nästan på ett ögonblick, eller har hennes humör retats och hon vill skoningslöst och utan eftertanke riva en värld i bitar?

Vi ber alla att hon glömt och inte är här. Det händer inte oss. Inte dig. Inte nu.

Väntar fem dagar, tio. Ber en stilla bön. Andas ut.

Tvättade jag händerna tillräckligt länge på toa nyss? Blev tummen riktigt ren. De säger att det är tummarna som är den värsta boven när vi sprider smitta. Tätt följd av den elektriska torken. Den är tydligen ett riktigt monster för virus att växa i. Jag har egna servetter med. Är inte så lättlurad. HA! Jag tar upp min medhavda handsprit och vrider för säkerhets skull händerna ett varv till.

Det här med karantän är ju annars faktiskt inte så illa. Jag får äntligen tid att vila. Tankar formas om att det här är en tid jag måste dokumentera. Toner och ord börjar formas i mitt huvud och vill komma ut. Ett lugn vilar i huset. Jag ser mer av de stora vidderna och havet och jag får äntligen tid att meditera.

Den hemliga gästen skapar dock mellanrum som inte ens kärlek kan brygga över. Det är något jag har svårt att acceptera. Hon förvränger oss människor till omänsklighet.

Jag älskar dig, så jag måste lämna dig ensam. Frågorna är så många fler än svaren. Huvudet snurrar av för och emot, men rädslan är så oändligt stor. Hela hudens längtan skriker efter beröring. Jag behöver dig. Snälla, stanna kvar! Gå inte än. Jag värnar varje andetag.

Hon kallas Corona och är av den 19e åttan av Covid. Hon aviserar aldrig i förväg vid vilken tidpunkt hon ämnar dyka upp, men tar varje snedsteg som en potentiell inbjudan. I sin osynlighet är hon alltid här. Så, jag tar två steg tillbaka och tänker, en ko ska gå in emellan oss. En liten, en stor? Med eller utan horn? Bor hon här där jag bor? Jag trampar bakåt och tittar nervöst på grannen. Ler lite för att inte verka alltför fjär. Jag är snäll. SNÄLL! Jag håller avstånd. Jag gillar dig!

Vi lever i en värld av pappersskydd. Masker, sprit och bakom plexiglas. Vi försjunker i Försäkringskassans blanketter och myndigheternas bud. Hoppas på lättnad till jul. Adventsljusens skimrande sken blir en strimma av hopp när mörkret och vintersolståndet står i givakt.

Här i Coronans tid, där den osynliga gästen klivit in, så hoppas jag kärleken, musiken och tonerna når fram till dig. Jag nuddar glaset i ditt fönster, kan du känna värmen från min handflata mot din.

Jag önskar dig en fridefull jul!

Dessa fragmentariska tankar är i vardande att konkretiseras till en framtida sångcykel om "Den osynliga gästen". När scenen och musiken åter är fri!



Karina Kampe,
artist & låtskrivare

ROXYS KULTURTIPS!

Nu har Kulturföreningen Roxy en egen julkalender på Facebook!

Tillsammans med Roxy´s verksamhetsgrupper och PA Kompaniet har detta blivit möjligt. Varje dag presenteras alltid en kulturutövare, musiker eller vokalist.

Välkommen att gå in och titta på Facebooksidan Kulturföreningen Roxy, varje dag öppnas ny ruta i kalendern kl. 12.00.

God Jul & Gott Nytt År önskar Kulturföreningen Roxy